

Vedr. 2016-8264

Kære Mai Mercado

Da jeg ikke har modtaget svar på min seneste henvendelse, kontakter jeg dig igen. Jeg vil endnu engang anmode dig om svar på de spørgsmål, du allerede er bekendt med, ligesom jeg igen må gøre opmærksom på alvoren af problemstillingen vedr. hjemmel til overvågning i servicelovens § 95, stk. 3.

I notat fra Social- og Indenrigsministeriet **12.2.2016** fremgår det, at ministeriet af kommunerne er oplyst, at man hidtil har fulgt den praksis at indregne overvågning i den samlede bevilling efter § 95, men efter landsretsdommen er gået bort fra dette.

I bilag fra Social- og Indenrigsministeriet **11.10.2016** fremgår det så, at størstedelen af kommunerne ikke har udmålt til overvågning som en del af den samlede timeudmåling efter § 95.

I notat **12.2.2016** fremgår det, at indførelse af hjemmel til overvågning i § 95 vil skabe en retstilstand i overensstemmelse med den hidtidige kommunale praksis og da der ikke blev foretaget regulering i det kommunale bloktilskud, som følge af landsretsdommen, vurderes det ikke, at hjemmel til overvågning vil medføre merudgifter.

I bilag **11.10.2016** fremgår det så, at en enkelt kommune vurderer, at 200-600 borgere på landsplan vil drage nytte af hjemmel til overvågning i § 95. Kommunen kalkulerer med en udgift på 400.000 kr. pr. borger, hvilket leder til ministeriets vurdering af en samlet merudgift ved hjemmel til overvågning på 80-240 mio. kr.

I notat **12.2.2016** fremgår det, at der er tale om en begrænset målgruppe, ligesom det i bilag **11.10.2016** fremgår, at hjemmel til overvågning fortrinsvis anses at omhandle yngre borgere.

Ovenstående udpluk fortæller mig, hvor begrænset evidens der ligger til grund for ministerens begrundelse for ikke at kunne finde en løsning.

At problemstillingen vedr. hjemmel til overvågning i § 95, stk. 3, der berører de borgere, der pga. udviklingshæmning ikke kan bevilges overvågning efter § 96, ikke indgik i revision af serviceloven er en uacceptabel forskelsbehandling. Kan ministeren forklare, hvorfor ministeren på intet tidspunkt har forholdt sig specifikt til målgruppen for § 95, stk. 3. Denne målgruppe omfatter en gruppe meget svage borgere, som allerede i stk. 3, der jo undlader kravet om at fungere som arbejdsleder, adskiller sig fra den resterende § 95, hvilket taler for, at stk. 3 ligeledes omkring hjemmel til overvågning bør kunne adskille sig.

Kan være rigtigt, at ministeren overser den kritiske og uholdbare situation en gruppe af landets allersvageste er bragt i som følge af landsretsdommen. Ministeren har adskillige gange markeret sine holdninger, som fortæller for handicappedes muligheder og rettigheder, men i denne sag virker det nu som om, at ministeren helt har glemt sit prisværdige fortsæt.

Så jeg spørger igen, hvor længe skal det vare før problemet bliver løst?

Venlig hilsen

Camilla Maarbjerg